

РЕШЕНИЕ

№ 3763

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Ванина Младенова Въззивно гражданско дело
№ 20211100515444 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20207655 от 04.11.2021 г., постановено по гр. д. № 49720/2020 г. по описа на СРС, 78 състав, е признато за установено, че ответникът С. М. К. дължи на ищеца ЗК „Л.И.“ АД сумата от 1330 лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение във връзка с ПТП от 29.10.2012 г. в Република Гърция, като иска е отхвърлен в останалата част до пълния предявен размер от 1721,13 лв. Ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 346,19 лв. - сторени по делото разноски. Ищецът е осъден да заплати на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноски в размер на 79,53 лв., съобразно отхвърлената част от иска.

Срещу постановеното решение в частта, с която е уважен предявения иск е депозираната въззивна жалба от ответника С. М. К.. Излага съображения, че решението е неправилно, тъй като по делото не е доказан механизма на произшествието, причинно-следствената връзка между претендираните вреди и механизма на ПТП, както и неговото виновно и противоправно поведение. Неправилно е определен размера на причинените вреди, доколкото вещото лице по допусната съдебна автотехническа експертиза не е направилно справка за средната пазарна стойност, необходима за възстановяване на увредения автомобил. Не се доказва надлежно плащане на застрахователно обезщетение от ищеца на правоимащо лице. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли предявения иск. Претендира разноски за въззивното производство.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ответникът по жалбата ЗК „Л.И.“ АД я оспорва като неоснователна. Излага съображения, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Счита, че по делото е установен механизма на ПТП, причинно-следствената връзка между ПТП и щетите по автомобила, както и плащането на

застрахователно обезщетение. Моли съда да потвърди обжалваното решение и претендира сторените по делото разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.). Ищецът твърди, че на 29.10.2012 г. в Гърция, в района на гр. Науса, ответникът С. К. при управление на товарен автомобил „Рено Премиум“ 420.19 с рег. № ***** собственост на „С.В.Т.“ ООД, навлизайки в срещуположната пътна лента за движение и след употреба на алкохол 1,41 промила, реализира ПТП с лек автомобил „Тойота Старлет“ с рег. № *****1, собственост на А.Л., като нанася имуществени вреди. За посочения товарен автомобил към момента на ПТП е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗК „Л.И.“ АД, със срок на валидност от 01.09.2012 г. до 31.08.2013 г. Твърди, че ответникът е управлявал товарния автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма. За причинените щети на лек автомобил „Тойота Старлет“ при ищеца била образувана щета № 0000-1216-12-603353, по която било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1721,13 лв., чрез асистираща компания. С оглед на това в полза на ищеца е възникнало регресно право. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 1721,13 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане, както и направените разноски по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който се позовава на изтекла погасителна давност. Оспорват се твърденията в исковата молба, в т. ч. на събитията произшествие по време, място и участници в него, механизма на произшествието, вината и противоправното поведение на ответника, както и че е управлявал товарен автомобил марка „Рено“, с рег. № ***** по въздействието на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта от 1,41 промила. Оспорва причинно-следствената връзка между щетите и ПТП, както и размера на обезщетението за имуществени вреди като завишен и неотговарящ на средните пазарни стойности. Оспорва действителното заплащане на застрахователно обезщетение по образуваната щета от застрахователя. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск. Претендира сторените по делото разноски.

Въз основа на заявление от 30.11.2017 г., подадено от ЗК „Л.И.“ АД, е постановена заповед за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 ГПК](#) от 05.12.2017 г. по гр. д. № 84195/2017 г. по описа на СРС, ГО, 78 състав, за сумата от 1721,23 лв. за регресни права по чл. 274 КЗ (отм.), ведно със законната лихва от 30.11.2017 г. до изплащане на вземането, както и 84,42 лв. за разноски по делото.

С влязло в сила определение по ч. гр. д. № 4967/2020 г. по описа на СГС е прието възражение по чл. 423 ГПК срещу заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.12.2017 г. и заявителят в законоустановения срок по [чл. 415, ал. 4 ГПК](#) е предявил иск за установяване на вземането, което поражда правния интерес за ищеца от водене на настоящото производство и неговата допустимост.

Видно от представения заверен превод на справка за пътнотранспортно произшествие с причинени материални щети № 23/4/9А/2277/, съставен от сержант С. при Полицейско управление - гр. Науса и данни за ПТП от 31.10.2012 г., че на 29.10.2012 г. в гр. Науса, ул. „*****“ в 12,30 часа е настъпило ПТП между товарен автомобил с рег. № ***** , управляван от С. М. К. и собственик „С.В.Т.“ ООД и лек автомобил с рег. № ***** собственост и управляван от А.Й.Л.. За товарния автомобил е посочена застрахователна компания V.T. - Rent GMBH и срок на действие 01.01.2012 г. - 31.12.2013 г. Удостоверено е отчетен резултат за алкохол за ответника в количество 1,42 промила. В протокола е удостоверено, че за лекия автомобил са настъпили щети по преден ляв калник,

фар, капак, гума и броня.

От представения заверен превод на уведомлението от О.Ф. ГмбХ до ЗК „Л.И.“ АД за международно регулиране на щети от 28.11.2012 г., декларация за постигане на споразумение и отказ от права, фактура № 12-GR-00428, доклад по щета № 1/0000-1216-12-603353 и обяснение за С.тието от 07.12.2012 г. е видно, че от ищеца е претендирана сума в размер на 880 евро, от които 680 евро за ремонт на увредения лек автомобил и 200 евро за посредническа такса.

От представената застрахователна полица № 22112002033856 и справка за сключена застраховка от Гаранционен фонд се установява, че на 27.08.2012 г. между „С.В.Т.“ ООД и ищеца е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за влекач, марка „Рено“, модел „Премиум 420.19“, с рег. № *****, със срок на действие от 01.09.2012 г. до 31.08.2013 г. Уговорена е застрахователна премия в размер на 991,47 лв., платима разсрочено.

Пред СРС са представени уведомително писмо до ищеца, трудов договор № 13/26.10.2012 г., заповед № 931.10.2012 г. за прекратяване на трудов договор на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ и уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ, от които е видно, че ответникът е работел като шофьор на тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона при „С.В.Т.“ ЕООД по трудово правоотношение, което е прекратено. При извършена на водача проба за алкохол, непосредствено след ПТП е установена концентрация на алкохол в кръвта, надвишаваща разрешените норми. Спрямо водача е предприето наказателно преследване в Република Гърция.

В първоинстанционното производство е изслушано и прието заключение на автотехническа експертиза, съгласно която на 29.10.2012 г. товарен автомобил „Рено Премиум“ 420.19 с рег. № *****, управляван от С. К., около 12,00 часа, при движение в Гърция, гр. Науса по ул. „*****“ към К. П., напуска лентата си на движение и се удря в предна лява част в движещия се в насрещната лента лек автомобил „Тойота старлет“, управляван от гръцки гражданин А.Л.. От удара лекият автомобил е изместен встрани от лентата си на движение и се удря в саксии, поставени върху платното за движение. При този механизъм на ПТП са причинени щети по лекия автомобил в предна лява част. Стойността на щетите по процесния автомобил към дата на ПТП е 1330 лв.

В първоинстанционното производство е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което плащането от застрахователя е извършено на 25.01.2013 г., чрез превод за масово плащане в размер 31124,02 евро, извършен от банкова сметка на ищеца в евро. Съгласно опис на изплатени обезщетения сумата от 1721,31 лв. е направено по щета 0000-1216-12-603353. Плащането е извършено през електронна платежна система Бисера.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно, като същото е процесуално допустимо.

Възникването на спорното материално право, предмет на регресната претенция по чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, предполага установяване, че в обективната действителност са се осъществили следните юридически факти: наличие на валидно и действащо застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска

отговорност“, по силата на което ищецът е обезпечил гражданската отговорност на ответника в качеството му на водач на МПС, настъпване на застрахователно С.тие - ПТП, в срока на действие на застрахователното покритие, за което вина носи ответникът (на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага), настъпване на вреда вследствие на осъществения застрахователен риск, причинно-следствена връзка между ПТП и вредата, при реализиране на произшествието делинквентът да е управлявал с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма, заплащане на застрахователно обезщетение от ищцовото дружество в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ в полза на лицето, претърпяло вреди от ПТП.

От ангажираните по делото доказателства се установи, че за товарен автомобил „Рено Премиум“, с рег. № *****, собственост на „С.В.Т.“ ЕООД, е налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Обект на застраховане по посочената задължителната застраховка е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата, съгласно нормата на чл. 257, ал. 1 КЗ (отм.).

Застраховани лица по тази застраховка, съгласно втората алинея на посочената норма, са собственикът на моторното превозно средство, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание. В настоящия случай е управляван от ответника, който работел по трудово правоотношение при „С.В.Т.“ ЕООД- собственик на товарния автомобил.

От съвкупната преценка на писмените доказателства по делото се установи, че през време на действието на застрахователния договор - на 29.10.2012 г. в гр. Науса, Гърция, е настъпило ПТП, причинено от водач на МПС, гражданската отговорност на който е покрита от ищеца. Приетата като писмено доказателство по делото на СРС справка за пътнотранспортно произшествие с причинени материални щети /протокол № 23/4/9А/2277/ - на гръцки език, придружена с надлежен превод на български език, е съставена от компетентен държавен полицейски орган и по предвидения за това ред. По своето правно естество е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти относими към ПТП. Съставен е от компетентен полицейски орган в Полицейски отдел-гр. Науса, при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице относно участниците в произшествието, в т. ч. на управлявания от ответника товарен автомобил, както и видимите щети по тях. В официалния документ е удостоверено, че на ответника е направен тест за алкохол и е отчетен резултат от 1,42 промила, който в случая се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила и за това обстоятелство. Освен това установените факти в този документ индиректно се подкрепят и от дадени от водача на увредения автомобил А.Л. данни за ПТП - на гръцки език, с надлежен превод на български език, в които е посочено, че като видял идващия към него товарен автомобил с рег. № *****, спрял, но същия го ударил в предния фар и калник, одрал и останалата лява част на автомобила му, като с удара го изхвърлил върху саксиите, които били вдясно, вследствие на което се одраскала и дясната страна на автомобила. Отразените в справка за пътнотранспортно произшествие с причинени материални щети /протокол № 23/4/9А/2277/ на компетентния гръцки орган факти се подкрепят от представения по делото частен документ - уведомление от О.Ф.. ГмбХ до ищеца от 28.11.2012 г. - на немски език, придружен с надлежен превод на български език, съгласно което водачът на застрахованото при ищеца МПС е излязло в нарушение на забраната от своята лента и е блъснало движещото се според правилата МПС на увредения. Посочено е още, че съгласно полицейския доклад водачът на застрахованото при ищеца

МПС е управлявал същото след употреба на алкохол (1,42 промила).

Предвид изложеното от събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, съдът приема, че се установява по категоричен начин настъпване на произшествието на посочените дата и място според твърденията в исковата молба. Установява се и заявеният от ищеца механизъм на ПТП, съгласно приетото по делото заключение на автотехническата експертиза, изготвено от вещото лице инж. Л., което съдът изцяло възприема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, кореспондиращо с писмените доказателства по делото. Причина за настъпването на ПТП е виновното поведение на водача на товарния автомобил, с рег. № *****, който преминал в лентата за насрещно движение и ударил с предна лява част лек автомобил „Тойота“ с рег. № *****1, управляван от гръцки гражданин, вследствие на което по лекия автомобил са причинени вреди. Доказано е, че виновният водач управлявал процесния товарен автомобил след употреба на алкохол в кръвта в количество 1,42 промила. Доколкото при деликтната отговорност вината се предполага по чл. 45, ал. 2 ЗЗД, следва да се приеме, че ответникът с оглед така установените обстоятелства по възникване на ПТП е бил виновен за същото. От изложеното следва, че по безспорен начин е доказано от ищеца, с представените доказателства, че деликтната отговорност на ответника по отношение на процесното ПТП е обоснована и доказана.

От заключението на изслушаната съдебносчетоводната експертиза се установи, че застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ е изплатил застрахователно обезщетение по образуваната по описа на застрахователя щета № 0000-1216-12-603353 на 25.01.2013 г. в размер на сумата от 1721,13 лв. Съгласно разясненията на вещото лице, дадени в открито съдебно заседание, плащането е извършено по гръцка сметка, като титуляр на сметката е увредения собственик А.Л.. Съдът възприема изцяло направените от експерта фактически изводи, тъй като експертизата е изготвена компетентно и добросъвестно, като в. л. е изследвало пълно представените по делото доказателства и е отговорило на поставените задачи, предмет на допуснатата експертиза, поради което приема, че плащането е извършено надлежно на правоимащо лице.

С изплащането на застрахователно обезщетение на третото лице е възникнало регресното право на застрахователя по чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.). Обемът на регресното право, се обуславя от обема на заплатеното обезщетение в рамките на пазарната стойност на вредите.

Относно размера на дължимото се обезщетение съдът кредитира изцяло заключението на автотехническата експертиза. В открито съдебно заседание вещото лице разяснява по реда на чл. 200, ал. 2 ГПК, че приема сумите за ремонта като средни пазарни цени към 2012 г. в Република Гърция. Изложени са съображения, че е извършен ремонт на МПС в сервиз на фирма, която е вписана в пазарната среда, като стойностите са проверени и от посредник. Съдът възприема изводите на вещото лице, като обективни и достоверни, доколкото поставените въпроси са в кръга на неговата компетентност и са обосновани с конкретни факти. Следователно неоснователни се явяват оплакванията във въззивната жалба. В случая цената за отремонтиране на увредения лек автомобил възлиза по размер на 1330 лв. според заключението, поради което и отговорността на делинквента възлиза на този размер.

Неоснователно е възражението на ответника за изтекла давност, направено с отговора на исковата молба. В случая намира приложение т. 14 от Постановление № 7/77 г. от 04.10.1978 г. на Пленума на ВС, съгласно която „за регресните искове важи общата давност по чл. 110 и сл. ЗЗД, а течението ѝ започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица“. В случая се установи, че плащането е извършено на 25.01.2013 г., а заявлението по чл. 410 ГПК е предявено пред съда на 30.11.2017 г. Ето защо към момента на завеждане на делото не е изтекъл

установения в нормата на чл. 110 ЗЗД петгодишен давностен срок, поради което възражението на жалбоподателя се явява неоснователно.

Всички елементи от фактическия състав на предявеното с исковата молба вземане се установява по безспорен начин от събраните доказателства по делото до размера на 1330 лв.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да се потвърди.

По разноските:

При този изход на спора въззивника следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия ищец разноси за юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в размер на 150 лв., определено от съда на основание чл. 78, ал. 8, вр. с ал. 3 ГПК и чл. 25, ал. 1 НЗПП, доколкото конкретният правен спор не се отличава с фактическа и правна сложност, разглеждането му пред настоящата инстанция е приключило в едно съдебно заседание, като пред въззивния съд не са С.рани доказателства.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20207655 от 04.11.2021 г., постановено по гр. д. № 49720/2020 г. по описа на СРС, 78 състав.

ОСЪЖДА С. М. К., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ сумата от 150 лв., на основание чл. 78, ал. 8, вр. с ал. 3 ГПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____